

kongresu sanatorium ludowe w Allandzie, przeznaczone dla chorych w pierwszym stadium gruźlicy. Położone w odległości czterech mil od Wiednia, wśród lasów świerkowych na wyżynie, ma jak najlepsze warunki, aby celom swym odpowiedzieć. Warunki przyrodzone wspiera tam znakomite urządzenie wewnętrzne i doskonała metoda leczenia. To też sukcesy dotychczasowe są wprost zadziwiające.

Szczególną zaś należy zwrócić uwagę na tę okoliczność, iż jest to pierwsze sanatorium ludowe,

W zwalczaniu gruźlicy najskuteczniejszym środkiem jest profilaktyzm t. j. zapobieganie chorobie przez higieniczne życie. A więc szerokie ustawodawstwo ochronne dla robotników, podniesienie higieny miast i pomieszek, a wreszcie znaczne pomnożenie sanatoriów i utrzymywanie ich przez państwo, kraj i gminy tak, aby biedny chory miał prawo do bezpłatnego leczenia — oto drogi, którymi pójść musimy, chcąc uniknąć zgubnych skutków tej strasznej zarazy.

P. Ignacy Nikorowicz, człowiek młody, elegancki, ogromnie ułożny i uprzedząco grzeczny, znany jest w szerokich kołach Lwowa, Krakowa i Warszawy, gdyż w każdym z tych miast przebywał dłuższy czas. Zwłaszcza we Lwowie, gdzie przez szereg lat pracował w dziennikarstwie. Wszędzie zostawił po sobie pamięć jak najlepszą, wszędzie dużo przyjaciół, a nigdzie wrogów.

Sukces odniesiony dotychczasowymi występami młodego autora na scenie, zachęci go niewątpliwie do dalszych prób na tem polu.

Nowa komedia polska: Ignacy Nikorowicz.

dostępne dla całkiem nawet niezamożnych sfer, zwłaszcza dla robotników.

Na kongresie był polski świat lekarski bardzo słabo reprezentowany. Był tylko prof. dr. Bujwid z Krakowa. W interwiewie z naszym korespondentem wyraził się prof. Bujwid z wielkim uznaniem o pracach i praktycznym znaczeniu kongresu, dla nas zaś Polaków — mówił dr. Bujwid — którzyśmy nic prawie nie zrobili dla umożliwienia biednym chorym leczenia się w sanatoriach ludowych, pozostaje ogromne pole do pracy. A przecież wystarczyłoby, aby w naszych Karpatach wśród lasów urządzić zwykłe, ale higieniczne chaty dla chorych i otoczyć ich opieką lekarską. Trzeba tylko dobrej chęci i energii!

Niezwykły romans: Hr. Henryka Pongraczówna w towarzystwie narzeczonego i jego rodziny.

Nowa komedia polska.

Teatr krakowski wystawił w ubiegłą sobotę lekką komedię Ignacego Nikorowicza p. t. „Cenzor moralności“. Sztuka ta, oparta na dowcipnym pomysle, opracowana bardzo zręcznie, jest sympatycznym dorobkiem tego działu swojskiej literatury dramatycznej, a zupełnie zasłużone uznanie, z jakim została przez publiczność krakowską przyjęta, rokuje jak najpiękniejszą przyszłość młodemu a utalentowanemu autorowi.

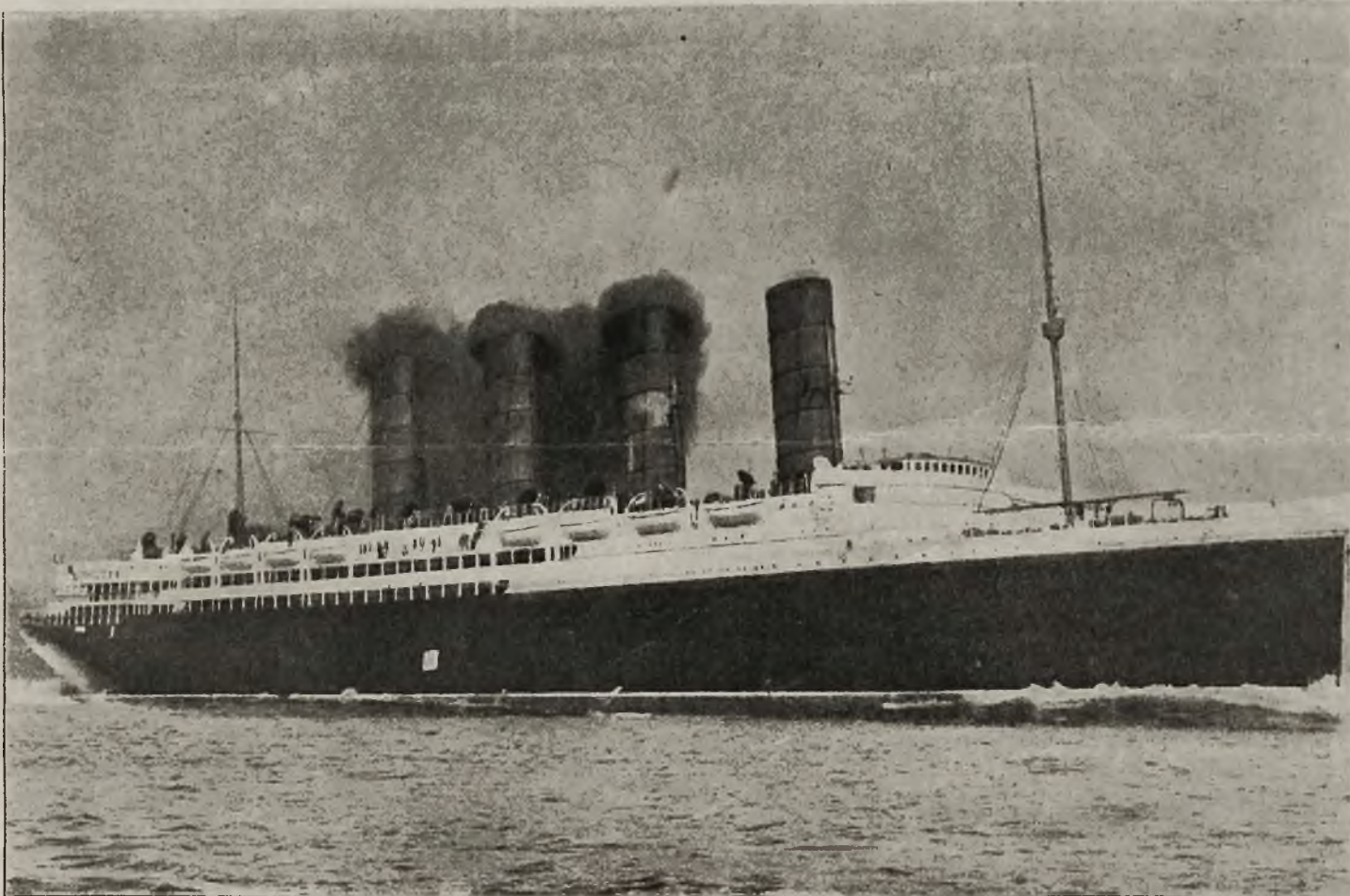
„Cenzor moralności“ nie jest pierworodnym dzieciem muzy pana Ignacego. Nazwisko jego bowiem jako autora dramatycznego znanem jest już z zeszłego roku, gdy teatry warszawski i lwowski grały jego przeróbkę sceniczną powieści Gąsiorowskiego „Pani Walewska“. Ponadto napisał już Nikorowicz dawniej oryginalną komedię pt. „Julia“, która również niebawem ma być wystawiona.

Wścigi okrętów na oceanie.

Dotychczas powszechnie znaną krainą olbrzymów była Ameryka ze swymi *sky scraperami*, drapaczami nieba. Nawet budują teraz w Nowym Jorku gmach o 47 piętrach; w ostatnich jednak czasach nowemu światu stwarza konkurencję stary świat, w innej atoli dziedziny. Europa buduje nie drapacze nieba, lecz drapacze morza. O ich wielkości może świadczyć to, iż jeden z nich, niemiecki parowiec, „Kaiserin Augusta Victoria“, przywiózł w lipcu bieżącego roku do Ameryki na swym pokładzie 3377 osób; pierwszą klasą jechało 557 osób, drugą — 279, trzecią — 223, międzypokładowych pasażerów było 1324, załogi zaś było 1000 osób.

Morskie drapacze rywalizują między sobą co do szybkości, podczas gdy ziemskie spierają się tylko o wysokość. Pierwszy rekord w tych morskich wścigach zdobyła Anglia, której najszybszy parowiec „Lusitania“ przebył w roku 1893 linię Queenstown-Nowy Jork w 5 dniach, 14 godzinach i 35-ciu minutach. Pobił go niemiecki parowiec „Deutschland“, który na przebycie z Nowego Jorku do Plymouth zużył 5 dni 7 godzin 38 minut. Obecnie Towarzystwo Cunard usiłuje zdobyć pierwszeństwo w tych morskich zapasach i nadzieje swe opiera na olbrzymim parowcu „Lusitania“. Okręt ten, odbywający pierwszą swą podróż, wyjechał z Liverpoolu, rywal zaś jego niemiecki, „Księżniczka Cecylia“ wyruszył w drogę z Southampton; oba zdążyły do Nowego Jorku. Między tymi dwoma parowcami wywiązała się gorąca walka o szybkość, przebieg której gorączkowo śledzono tak w Anglii jak i w Niemczech. Nakoniec po kilkudniowych zapasach pierwsza zawinęła do portu „Lusitania“, zużywając na cały przejazd 127½ godzin, podczas gdy parowiec niemiecki przybył dopiero w kilka godzin później.

„Lusitania“, której fotografie obecnie podajemy Czytelnikom, posiada maszyny o sile 70.000 koni.

Wścigi okrętów na oceanie: Angielski parowiec „Lusitania“, jeden z największych i najszybszych okrętów pasażerskich.